

Frandsen: De spørgsmål, der omhandles i det foreliggende lovforsalg, kom første gang til behandling i rigsdagen i 1930'erne. Vi ser vel alle med beklagelse og sorg, at forholdene er sådan i verden, at vi ikke kan lade dem ligge. Da vi første gang skulle opbygge et civilforsvar, dengang et luftforsvar, måtte man ifølge sagens natur stå tøvende og eksperimenterende. Vi kunne vel nok kende lidt til de våben, der ville komme frem, men vidste ikke noget med sikkerhed. Det var derfor rimeligt, at vi måtte begynde langsomt, men i løbet af krigsårene blev der alligevel opbygget en effektiv organisation og et effektivt værn, og der blev gjort erfaringer, som vi nu kan bygge på. Det er rimeligt, at vi ved denne lejlighed giver udtryk for anerkendelse af det store arbejde, som såvel private og frivillige organisationer som tjenestemændene gjorde. Den 5. maj 1945 var organisationen så godt udbygget, at vi med timers varsel kunne lægge hele omsorgen for de tyske flygtninge over på den, og den udførte arbejdet så godt, at man senere kunne bruge den ved flygtningeadministrationen.

Vi står nu også denne gang overfor en række ukendte faktorer, men vi står bedre end tidligere. Vi har de erfaringer, der er gjort i krigsårene, og har noget at bygge på overfor de faktorer, der ikke længere, desværre, er ukendte, og som stadig er tilstede. Så må man spørge sig selv: Er det virkelig nødvendigt, at vi gør det? Dertil må vi sige, at vi mener, det er uafviseligt, at vi ordner dette forsvarligt, så meget mere som et effektivt militært forsvar ikke kan tænkes uden et samtidigt civilforsvar. Det civile forsvar har langt større sigte, idet hele befolkningen og alle egne inddrages derunder. Men her må man spørge: Hvor meget kan vi gøre? Vi har kendte faktorer og har erfaringer, men vi har også ukendte faktorer. Vi kan gøre det, som betænkningen anbefaler, først at skabe organisationen, rammerne for det civile forsvar, uddanne og træne mandskab, supplere bestående materiel og trinvis udbygge beredskabet. Så er vi selv herrer over, hvor hurtigt eller langsomt vi vil gå frem, og kan skabe et beredskab, som dels skal afværge materiel skade og dels skal kunne behandle og pleje tilskadedkomne mennesker.

Lovforslaget fremtræder som en typisk

rammelov. Vort parti er som bekendt ikke særlig begejstret for bemyndigelseslove eller rammelove, men vi erkender, at den er nødvendig i dette tilfælde. Lovforslaget giver som enhver bemyndigelseslov en stor myndighed til indenrigsministeren, men samtidig, det må ikke glemmes, et stort ansvar. Men det er nødvendigt, for at vi kan få en smidig organisation, som kan imødekomme nye, for tiden ukendte krav.

Lovforslaget deler opgaverne mellem stat og kommune, de enkelte borgere og frivillige, foreninger og enkeltpersoner, som vi kan regne med vil støtte dette arbejde. Den centrale styrelse har man opretholdt i udvidet form, men man går delvis bort fra den hidtidige lokale ordning på grundlag af de erfaringer, vi har gjort i de år, vi har haft dette værn. Der foreslås nu et permanent beredskab med et civilforsvarskorps, bestående af uddannede hjælpetropper, indkaldt mandskab til udrykningstjeneste til bistand for det normale, lokale kommunale civilforsvar ved katastrofer med sprængninger, brand o. s. v. Det lokale civilforsvar skal ikke efter forslaget være rent kommunalt, men skal være dels statsligt og dels kommunalt, hvert med sine lovfæstede opgaver. Som følge deraf er der også sket ændringer i fordelingen af udgifterne, idet en betydelig større andel af udgifterne falder på staten, hvilket må anses for rimeligt. Der lægges også byrder på de private, et forhold, som jeg skal vende tilbage til med nogle få ord senere.

Jeg skal ikke omtale lovforslaget i enkeltheder, men sige i al almindelighed, at vi fra vor side i princippet kan slutte os til de foreslåede bestemmelser. De mange enkeltheder, som vi gerne vil have drøftet i udvalget — jeg går ud fra, at der nedsættes et sådant —, vil jeg altså i det store og hele lade ligge, men dog i dag pege på nogle få.

I § 2 findes der en bestemmelse om, at sundhedsstyrelsen i modsætning til tidligere skal have en betydelig andel i arbejdet her. Jeg må med det samme sige, at det er med nogen betænkelighed, jeg ser dette. Jeg må i al almindelighed advare imod, at der til denne styrelse henlægges større administrative opgaver. Det ville være til skade for vort sundhedsvæsen, hvis styrelsen udover det lovfæstede virksomhedsområde, den har, og som den har haft gennem så mange generationer — med tilsyn, som initiativtager,